

РЕШЕНИЕ

№ 81

гр. Варна, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Р. Ц. Райкова

при участието на секретаря Елена Ян. Петрова
като разглежда докладваното от Р. Ц. Райкова Търговско дело №
20233100900393 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от С. С. С., ЕГН *****, с адрес: *****, **срещу** Застрахователно дружество „Бул инс“ АД, ЕИК: 831830482, със седалище и адрес на управление гр.София 1407, район Лозенец, ул."Джеймс Баучер"№87, представлявано заедно от С.С.П. и К.Д.К., с която са предявени обективно кумулативно съединени **искове с правно основание чл. 432 от КЗ и чл. 86 от ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми:

-сумата от **150 000 лв. /сто и петдесет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в емоционални болки и страдания от загубата на неговия син С. С.ов С., починал на 30.10.2020г. в резултат на ПТП, настъпило на същата дата на републикански път II – 29, на 7-8 км, по вина на водача на лек автомобил Мерцедес ЦЛК 200 Компресор с рег. No ***** – М. С. Д., като отговорността на виновния водач към момента на инцидента е застрахована при ответника по задължителна застраховка “Гражданска отговорност“, **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането- 30.10.2020г. до окончателното изплащане на задължението;

- сумата от **1 890 лв. /хиляда осемстотин и деветдесет лева/**, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди, изразяващи се в сторените разходи от ищеца за погребението, съобразно фактура No 27 / 02.11.2020г., поради смъртта на неговия син С. С.ов С., починал на 30.10.2020г. в резултат на ПТП, настъпило на същата дата на републикански път II – 29, на 7-8 км, по вина на водача на лек автомобил Мерцедес

ЦЛК 200 Компресор с рег. No ***** – М. С. Д., като отговорността на виновния водач към момента на инцидента е застрахована при ответника по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането- 30.10.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

В рамките на производството от ответника е направено **възражение за съпричиняване** с правно основание **чл. 432 ал. 2 КЗ вр. чл. 51 ал. 2 ЗЗД**, доколкото се твърди, че синът на ищеца е съпричинил настъпването на собствената си смърт, чрез непоставянето на предпазен колан.

ИЩЕЦЪТ твърди, че на 30.10.2020 г., около 17:00 ч., М. Д. управлявал л. а. „Мерцедес ЦЛК 200" с рег. № ***** по републикански път II-29, като в района на км 7-8 пътят продължавал с ляв завой. Същият нарушил правилата за движение по пътищата, като поради движение с превишена и несъобразена с пътните условия скорост, изгубил контрол върху управлението на автомобила, който се отклонил вляво по посоката си на движение, навлязъл в лентата за насрещно движение и ударил челно движещия се по нея л. а. „Рено Канго" с рег. № *****, управляван от Н.С.. При така настъпилото ПТП по непредпазливост била причинена смъртта на С. С.ов С., като пътник в л. а. „Мерцедес ЦЛК 200" с рег. № ***** . Във връзка с настъпилото събитие било образувано ДП № 351/2020 г. по описа на РУ на МВР - Аксаково, пр. пр. № 8391/2020 г. по описа на ОП - Варна. Воденото НОХД № 746/2022 г. по описа на ОС - Варна, приключило с влязла сила на 20.09.2023г. Присъда, с която М. С. Д. е признат за виновен за настъпване на процесното ПТП и причиняване по непредпазливост смъртта на две лица, сред които С. С.ов С. и средни телесни повреди на още две лица. Ищецът е баща на починалия на място С. С.. Внезапната му загуба довела до множество страдания и огромни затруднения в осиротялото семейство на С. С.. Той бил в изключително добро здравословно състояние и напълно активен до момента на неговата смърт. Твърди, че до този момент съжителствали под един покрив в изключително близки и топли отношения на взаимно разбирателство, обич и подкрепа. Към настоящия момент ищецът все още не можел да приеме внезапната загуба на своя син. Не минавал и ден, през който той да не тъжал за него. Скръбта на ищеца била несравнима и неутешима. Твърди, че както е прието в българското общество и семейните отношения със сина му били традиционно близки, като помежду им имало духовна взаимност и емоционална свързаност. Смъртта на С. С.ов С. била пряка и непосредствена последица от получените от процесното ПТП увреждания. Налице била причинно-следствена връзка между станалото ПТП, получените увреждания и настъпилата смърт. Сочи, че освен неимуществени вреди от загубата на сина си, претърпял и имуществени вреди, изразяващи се в направени разходи за погребението на С. С. С. в общ размер на 1 890,00 лева, за което имал издадена фактура от погребалната агенция. Водачът на л. а. „Мерцедес ЦЛК 200" с рег. № ***** - М. С. Д. попадал в кръга лица, чиято отговорност се покривала от застраховка „Гражданска отговорност" на автомобилистите със срок на валидност от 14.01.2020 г. до 13.01.2021 г., издадена от ЗД "Бул Инс" АД. Предявил претенция през застрахователя, но последният отказал изплащане на обезщетение.

В срока по чл. 367 от ГПК, по делото от **ОТВЕТНИКА** е постъпил отговор на исковата молба, в който изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявения иск. Предвид влязлата в сила присъда, не оспорва фактите съобразно чл. 300 ГПК относно извършено ли е Д.и.е., неговата противоправност и виновността на дееца. Твърденията на ищеца за търпени вреди, произтекли пряко от неправомерно увреждане, обаче, подлежали на пълно и главно доказване. Сочи, че размерът на претенцията бил несъобразен с икономическата конюнктура в страната и вредата, като бил прекомерен. Прави възражение и за съпричиняване. Твърди, че С. С. е бил без поставен предпазен колан, като пътник на предна дясна седалка в л.а., „Мерцедес“ с рег. № *****, като ако е бил с такъв е могъл да избегне или ограничи травмите си до степен неопасна за живота. Претенцията за лихва от датата на смъртта на С. С. също била неоснователна и не била съобразена с чл. 380 КЗ и чл. 497 КЗ. След предявяване на претенцията, застрахователят изискал допълнително документи за установяване основателността ѝ. Такива не били представени от молителя, поради което и на основание чл. 497 ал. 1 т. 2 КЗ, дружеството не било в забава и не дължало лихва, поради неизпълнение от страна на увреденото лице.

В срока по чл. 372 от ГПК, ИЩЕЦЪТ депозира допълнителна искова молба, с която поддържа предявения главен, респ. акцесорен иск по основание и размер. Намира възраженията на ответника по размера за неоснователни, както и оспорва твърденията за наличие на съпричиняване. Изрично сочи, че в настоящия случай синът му не бил допринесъл по никакъв начин за настъпване на произшествието. Твърди, че след като застрахователят отказал плащане, то бил в забава от датата на деликта.

В срока по чл. 373, ал. 1 от ГПК, ОТВЕТНИКЪТ депозира отговор на допълнителната искова молба, с който поддържа първоначалния си отговор и наведените в него фактически и правни доводи и доказателствени искания.

В насроченото открито съдебно заседание ищецът не се явява, представлява се от процесуален представител, който поддържа предявените искове, моли за уважаването им и за присъждане на разноски по представен списък. За ответника не се явява законен или процесуален представител, депозират писмена молба, като молят за отхвърляне на исковете, в евентуалност – за определяне на обезщетение в справедлив размер, както и за присъждане на разноски по представен списък.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

Прието е за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че на 30.10.2020г., М. С. Д., ЕГН *****, на 7-8 км. по път II-29 Варна – Добрич, при управление на моторно превозно средство – лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „ЦЛК 200 Компресор“ с рег. № *****, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно: - чл. 20 ал.1 от ЗДвП „Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват“, - чл. 21 ал.2 от ЗДвП „Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал.1, това се сигнализира с пътен знак“ и – чл. 47 ал.3 от ППЗДвП „Пътните знаци за въвеждане на забрана и за отмяна на въведената забрана имат следните

изображения и наименования: В 26 – Забранено е движението със скорост по-висока от означената – 60 км/ч.“ и с това причинил по непредпазливост смърт на К.Т.С., ЕГН *****, смърт на С. С.ов С., ЕГН ***** и средни телесни повреди на С. Й.а К. и на Н. Й. С., доколкото е налице влязла в сила присъда по НОХД № 746/2022 г. на ВОС, която на основание чл. 300 ГПК същата обвързва съда с установеното в нея досежно дееца, Д.ието и настъпилите последици.

Също така е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните, че към 30.10.2020г. лек автомобил с марка „Мерцедес“, модел „ЦЛК 200 Компресор“ с рег. № *****, е бил застрахован от ответното дружество „Бул инс“ АД, ЕИК: 831830482 със срок на валидност – 13.01.2021г.

От ангажираните писмени доказателства по делото се установява, че ищецът е баща на починалия С. С.ов С.. С. С. имал и по-малък брат – Д. С.ов С..

На л. 43 от делото е приета фактура No 0000000027 / 02.11.2020г. и касов бон към нея за сумата от 1890 лв., от която се установява, че С. С. С. е заплатил разходите по погребението на сина си С. С..

На л. 45 от делото е прието доказателство, установяващо, че ищецът е отправил застрахователната си претенция към ответника на 26.10.2021г., допълнена със заявление от 27.09.2022г. за изплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, като съответно и с писма от 09.11.2021г. и 21.01.2022г. ответникът е отказал изплащане, поради липса на влязъл в сила съдебен акт, установяващ виновността на водача, отговорността, на когото е застрахована при ответника.

По делото за установяване на механизма на ПТП във връзка с възражения за съпричиняване е изслушано и прието комплексното заключение на инж. Й. М. и д-р Д. Д. по допуснатата съдебно-автотехническа и медицинска експертиза (КСАТМЕ) – л. 170 -179, което съдът кредитира като неоспорено от страните и кореспондиращо с останалия доказателствен материал. Вещите лица сочат, че от материалите по делото няма технически и медицински данни, които да сочат, че предпазните колани в автомобила са били използвани към момента на удара. Не са установени типичните травматични увреждания при поставен предпазен колан на пътник седящ на предна дясна седалка - ивицести кръвонасядания и ожулвания, започващи от дясната раменна става, надолу и наляво към левия хълбок и хоризонтално разположени такива на нивото на хълбочните кости. Конкретният удар е бил страничен с център за л.а.„Мерцедес“ в дясна врата и централна дясна колонка, поради което е настъпило описано в ОП преместване на предна дясна седалка от дясно на ляво, заемана от починалия. При използване или не на предпазен колан, не биха се наблюдавали от техническа гледна точка различни травми на тялото от процесните, тъй като вратата и колонката разположени в дясно от седалката на пострадалия са навлезли в обема за превоз на пътници от дясно на ляво. Коланният механизъм е с максимално действие при фронтални удари, и възможност за свободно преместване на тяло към точката на удара. В конкретния случай механизмът на ПТП е със странична посока и отместване на

детайли от купето към пътника. Фабрично процесният л.а., „Мерцедес“ е бил снабден с триточкови обезопасителни колани с пиротехника при предни две седалки, и без пиротехника при задните места за превоз на пътници. В съдебно заседание, проведено на 04.12.2023г., вещите лица поясняват, че не е било възможно предпазният колан да влезе в действие и да предпази пострадалия с оглед спецификата на удара.

За установяване на твърденията на ищеца за претърпените болки и страдания са разпитани свидетелите Н.Г.Б. и Г. С. С., чиито показания съдът кредитира, след като съобрази, че същите са съответно майка и брат на ищеца и доколкото кореспондират с останалия доказателствен материал. Свидетелите сочат, че отношенията на ищеца с неговия син са били изключително близки. Починалият С. – на 17г. е бил отглеждан от баща си в семейната къща, в която са живеели заедно с по-малкия брат на С., бабата на децата и с техния чичо. С. не е поддържал връзка с майка си, а е отгледан от баща си. Дватама са били емоционално свързани, като С. се е обръщал за съвет и помощ първо към баща си С.. След като е приключил с училището, С. бил започнал работа, заедно с баща си. Отношенията в семейството им, включително разширеното такова, са били топли и хармонични. Вестта за смъртта на С. се е отразила шоково за всички, а ищецът бил съкрушен и болката му била нетърпима. Всеки ден споменавали С. и посещавали редовно гробищата, като ищецът се бил фокусирал върху грижите по по-малкия си син, за да не се отразило на психиката на детето.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Съобразно чл.432 КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл. 380. Същевременно, разпоредбата чл.429, ал.1 КЗ, предвижда, че застрахователят по договора за застраховка "Гражданска отговорност" се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие.

Съгласно приетото в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2016 г. от 21.06.2018 г. на ОСНГТК на ВКС, материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.V.1961 г. и Постановление № 5 от 24.XI.1969 г. на Пленума на Върховния съд, и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му неимуществени вреди.

Безспорно се установява, че ищецът е лице, което е от кръга на лицата по в Постановление № 4 от 25.V.1961г., като баща на починалия в резултат на ПТП С. С.. Установява се от свидетелските показания, че именно ищецът като баща е отглеждал сина

си без участието на майката на С. С., като отношенията са им били традиционно за българския бит и култура особено близки – характеризирали са се с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Не са налице каквито и да е доказателства, които да изключат правото на ищеца да получи обезщетение за неимуществените вреди, които се установява да са му причинени от загубата на сина му.

От законодателя е въведена допълнителна, специална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия срещу застрахователя на гражданската отговорност на виновния водач на МПС. Съобразно разпоредбите на чл.498, ал.3 КЗ вр. чл.496 КЗ вр. чл.380 КЗ, е предвидено да изтече определен период от време от сезирането на застрахователя за доброволно уреждане на отношенията, а именно тримесечен срок, след изтичането на който са допустими за разглеждане съдебните претенции. В този смисъл на първо място съдът следва да прецени дали е допустим предявеният иск, т.е. ищецът следва да представи надлежни доказателства, че е сезирал застрахователя с искане за изплащане на застрахователно обезщетение, както и че е изтекъл срока по чл. 498 ал.3 вр. чл. 496 КЗ.

В процесния случай, ищецът е отправил писмена застрахователна претенция към ответника, която е получена от него на 26.10.2021г., допълнена със заявление от 27.09.2022г. за изплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, като съответно и с писма от 09.11.2021г. и 21.01.2022г. ответникът е отказал изплащане, поради което и предявените искове се явяват допустими в хипотезата на отказ да плати - чл.498 ал.3 предл. второ от КЗ.

За успешното провеждане на прекия иск срещу застрахователя, в тежест на ищцата е да установи при условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните предпоставки: 1/ валидно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с ответното застрахователно дружество и покриваща отговорността на водача на лек автомобил с марка „Мерцедес“, модел „ ЦЛК 200 Компресор" с рег. № *****, и настъпилото застрахователно събитие в срока на действие на застраховката; 2/ М. С. Д. - водачът на лек автомобил с марка „Мерцедес“, модел „ ЦЛК 200 Компресор" с рег. № *****, да е нарушил правилата за движение по пътищата, управлявайки застрахования автомобил и да е предизвикал ПТП-то; 3/ именно в резултат на ПТП-то да са настъпили вредите, т.е. причинно -следствената връзка и конкретния вид и размер на вредите; в тази връзка на установяване подлежи конкретния вид, характер, интензитет и продължителност на неимуществените вреди, както и имуществените вреди по вид и размер. В тежест на ответника е да докаже конкретните факти и обстоятелства по направеното от него възражение за съпричиняване, както и че именно с тези си действия синът на ищеца е допринесъл за вредоносния резултат.

Съгласно разпоредбата на чл. 300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от Д.ието, относно това, дали е извършено Д.ието, неговата противоправност и виновността на дееца. / в този смисъл Решение № 29 от 14.05.2016 г. по т. д. № 94 / 2015 г. на Върховен касационен съд, 1-во тър. Отделение/. Обвързващият характер на присъдата се отнася до всички

установени от наказателния съд елементи на престъпния състав. В случая и доколкото престъпният резултат включва смърт, то настоящият състав е обвързан от констатирания вид на увреждането, който е част от обективната страна на състава на престъплението по чл. 343 ал.4 вр. ал.3 б. „б“ от НК. В този смисъл и съдът с доклада по делото е приел за безспорно установени и доказани в настоящото производство, установените с присъдата определени обстоятелства. В този смисъл и съдът приема, че ищецът е доказал при условията на пълно и главно доказване извършването на Д.ието, противоправността му - същото осъществява състав на престъпление, поради което е и противоправно, както и виновността на водача- също установена по наказателното дело, въпреки че същата следва да се презумира в гражданския процес при наличието на останалите обективни елементи от състава на непозволеното увреждане. По отношение на тези елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане съдът е обвързан от задължителната сила на присъдата и те не подлежат на повторно изследване.

От събраните гласни доказателства се установяват твърдяните психични болки и страдания, негативни психически преживявания и емоционален стрес, настъпили в резултат на внезапната смърт на сина на ищеца. Установява се безспорно, че ищецът е отглеждал двете си деца, вкл. починалият С. С., без участието на майката на С.. Живели са в къща, заедно с бабата на момчетата и техния чичо. Между ищеца и синът му С. са съществували топли и любящи взаимоотношения, основани на взаимна подкрепа и грижи за дома. Починалият С. е бил в добро здраве, приключил е образованието си и е започнал работа, с която е помагал на своя баща. Момчето се е обръщало за помощ и съвети към С. С., като му е имал пълно доверие и е разчитал на него. Ищецът е понесъл тежко новината за смъртта на сина си и все още преживява загубата, като се е фокусирал върху отглеждането на по-малкия му брат.

С оглед на всичко гореизложено се установяват всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, които съдът е възложил в доказателствена тежест на ищеца.

Съобразно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. С Постановление No 4 от 23.12.1968г. на Пленума на Върховния съд, което е постановено при действието на отменения ЗУС и е определено като задължително за съдилищата, съобразно Тълкувателно Решение No 1 от 2010г. по тълк.д. 1 / 2009г. на ВКС, са дадени надлежни разяснения за критериите, от които следва да се ръководи съда при определяне на размера на обезщетението по справедливост. Според мотивите в посоченото постановление, понятието "справедливост" не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. В тази връзка, съдът извърши и подробната преценка на всички обективни обстоятелства, които се обсъдиха по-горе. Удовлетворяването на изискването за справедливост по чл. 52 ЗЗД налага при определяне на размера на обезщетенията за неимуществени вреди да се отчита и обществено - икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането.

Същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди, които могат, и поначало са различни във всеки отделен случай, тъй като част от критериите и обстоятелствата, релевантни за определяне размера на дължимото обезщетение, могат да са подобни или дори еднакви (по вид или в количествено измерение) при съпоставка на отделни случаи, но изключително рядко те могат да са идентични изцяло. След като съобрази всички гореизложени фактори, както и че не се събраха доказателства страданията, които преживява ищецът, да се характеризират с изключително висок интензитет /такъв различен от този, който би се приел за нормален за загубата на дете/, настоящият състав намира, че справедливо по смисъла на чл. 52 от ЗЗД би било обезщетение в размер на сумата от 100 000 лв.

В рамките на производството от ответника е направено възражение за съпричиняване, като това възражение следва да се подведе под нормата на чл. 51 от ЗЗД, според която ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Съпричиняването не е елемент от фактическия състав на Д.ието. С оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, фактите относно съпричиняването на вредоносния резултат подлежат на доказване пред гражданския съд. / в този смисъл и Решение № 51 от 03.05.2017 г. по т. д. № 1971 / 2016 г. на Върховен касационен съд, 2-ро тър. отделение/. На това основание и съдът следва да разгледа възражението за съпричиняване. Твърденията на ответника са, че С. С. е допринесъл за увреждането като не е бил с поставен предпазен колан. В рамките на настоящото производство, ответникът не успя да проведе пълно и главно доказване на фактите и обстоятелствата, които са възложени в негова доказателствена тежест. Видно е от заключението на вещите лица по КСАТМЕ, че дали С. С. е бил или не с поставен предпазен колан е без значение за уврежданията, които еднакво биха настъпили и в двата случая. В този смисъл и възражението за съпричиняване се явява неоснователно.

Основателна се явява и претенцията за заплащане на имуществени вреди, доколкото сторените от ищеца разходи за погребението на сина му се установяват от представените писмени доказателства.

Доколкото съдът намира за основателна претенцията за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 лв. и за имуществени вреди в размер на 1890 лв., то претенцията за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата също се дължи. Претендираната дължима законна лихва върху сумата за обезщетение за неимуществени вреди следва да се изчисли от най -ранната дата измежду следните: датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 ГПК или от датата на уведомяване или предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, съобразно разпоредбата на чл. 429 ал.3 от КЗ. В случая, ответното застрахователно дружество е уведомено за претенцията на ищеца на 26.10.2021г. и ответникът не е изплатил обезщетение, поради което претенцията следва да бъде уважена съобразно чл.429, ал.3 от КЗ от датата, на която е предявена застрахователна

претенция от увреденото лице – 26.10.2021г.

По разноските:

Страните са направили искане за присъждане на разноски. Предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК и двете страни имат право на разноски съразмерно с уважената и отхвърлената част от иска. Следва да се има предвид, че ищецът е освободен от заплащане на държавна такса и разноски на основание чл. 83 ал.1 т.4 от ГПК.

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 38 ал.2 от ЗА на адвоката на ищеца следва да се присъди адвокатско възнаграждение, което съдът изчислява върху присъдените суми по реда на Наредба № 1 от 9 Юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения или това е сумата от 9463,53 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответната страна следва да заплати държавна такса за уважената част от исковете по сметка на ВОС в размер на 4813,53 лв.

С оглед изхода от спора, съразмерно с отхвърлената част от иска и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, в полза на ответника се дължат разноски. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за основателно. От ответника са представени доказателства за заплащане на сумата от общо 12 798 лв. за адвокатско възнаграждение. Тази сума е прекомерна, като базата, от която съдът следва да направи своите изчисления следва да се определи съобразно чл. 9 от Наредба № 1 от 9 Юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, или $\frac{3}{4}$ от размерите по чл. 7 / или това е сумата от 9 598,50 лв. с вкл. ДДС/, доколкото страната не е осъществила процесуално представителство в открито съдебно заседание, а депозира писмени становища.

Съдът изчисли, че съобразно отхвърлената част от исковете, на ответника се следва съответната сума за заплатено възнаграждение за вещи лица, адвокатско възнаграждение и депозит за призоваване на свидетел или сумата от 3 984,20 лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Застрахователно дружество „Бул инс“ АД, ЕИК: 831830482, със седалище и адрес на управление гр.София 1407, район Лозенец“, ул."Джеймс Баучер"№87, представлявано заедно от С.С.П. и К.Д.К., **ДА ЗАПЛАТИ** на С. С. С., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от **100 000 лв. /сто хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в емоционални болки и страдания от загубата на неговия син С. С.ов С., починал на 30.10.2020г. в резултат на ПТП, настъпило на същата дата на републикански път II – 29, на 7-8 км, по вина на водача на лек автомобил Мерцедес ЦЛК 200 Компресор с рег. No ***** – М. С. Д., като отговорността на виновния водач към момента на инцидента е застрахована при ответника по задължителна застраховка “Гражданска отговорност“, **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на застрахователната претенция – 26.10.2021г. до

окончателното изплащане на задължението, **на основание чл.432 от КЗ и чл.86 от ЗЗД**, като **ОТХВЪРЛЯ** исквете в частта за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди **за разликата над 100 000 лв. /сто хиляди лева/ до предявения размер от 150 000 лв. /сто и петдесет хиляди лева/**, както и в частта за присъждане на законна лихва за забава върху главницата, считано от датата на увреждането – 30.10.2020г. до датата на подаване на застрахователната претенция -26.10.2021г., **като неоснователни**.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество „Бул инс“ АД, ЕИК: 831830482, със седалище и адрес на управление гр.София 1407, район Лозенец“, ул.“Джеймс Баучер”№87, представлявано заедно от С.С.П. и К.Д.К., **ДА ЗАПЛАТИ** на С. С. С., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от **1 890 лв. /хиляда осемстотин и деветдесет лева/**, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди, изразяващи се в сторените разходи от ищеца за погребението, съобразно фактура No 27 / 02.11.2020г., поради смъртта на неговия син С. С.ов С., починал на 30.10.2020г. в резултат на ПТП, настъпило на същата дата на републикански път II – 29, на 7-8 км, по вина на водача на лек автомобил Мерцедес ЦЛК 200 Компресор с рег. No ***** – М. С. Д., като отговорността на виновния водач към момента на инцидента е застрахована при ответника по задължителна застраховка “Гражданска отговорност“, **“, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на застрахователната претенция – 26.10.2021г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл.432 от КЗ и чл.86 от ЗЗД**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в частта за присъждане на законна лихва за забава върху главницата, считано от датата на увреждането – 30.10.2020г. до датата на подаване на застрахователната претенция - 26.10.2021г., **като неоснователен**.

*СУМИТЕ могат да бъдат заплатени от Застрахователно дружество „Бул инс“ АД, ЕИК: 831830482, в полза на С. С. С., ЕГН *****, чрез клиентската сметка на адвокат В. Н. с IBAN: ***** при „Интернешънъл Асет Банк“ АД.*

ОСЪЖДА Застрахователно дружество „Бул инс“ АД, ЕИК: 831830482, със седалище и адрес на управление гр.София 1407, район Лозенец“, ул.“Джеймс Баучер”№87, представлявано заедно от С.С.П. и К.Д.К., **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на Варненския окръжен съд сумата от **4 813,53 лв. / четири хиляди осемстотин и тринадесет лева и петдесет и три стотинки/**, представляваща дължимата държавна такса, както и сумата от **5 лв. /пет лева/**, държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист, **на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК**.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество „Бул инс“ АД, ЕИК: 831830482, със седалище и адрес на управление гр.София 1407, район Лозенец“, ул.“Джеймс Баучер”№87, представлявано заедно от С.С.П. и К.Д.К., **ДА ЗАПЛАТИ** на В. Й. Н. – член на Адвокатска колегия - София, със съдебен адрес: гр. София, ул. „Иван Денкоглу“ № 7, ет. 5, ап. 9, сумата от **9 463,53 лв. /девет хиляди четиристотин шестдесет и три лева и петдесет и три стотинки/**, представляващи адвокатско възнаграждение за осъществена от последния безплатна адвокатска помощ, изразяваща се в процесуално представителство и защита на ищеца С. С. С., ЕГН *****, с адрес: *****, в производството по т. д. № 393/2023г.

по описа на Окръжен съд – Варна, **на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв.**

ОСЪЖДА С. С. С., ЕГН *****, с адрес: *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на Застрахователно дружество „Бул инс“ АД, ЕИК: 831830482, със седалище и адрес на управление гр.София 1407, район Лозенец", ул."Джеймс Баучер"№87, представлявано заедно от С.С.П. и К.Д.К., сумата от **3 984,20 лв. / три хиляди деветстотин осемдесет и четири лева и двадесет стотинки/**, представляваща съответната част от направените разноси от ответника, **на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.**

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____